

Als ik blijf

als ik blijf

GAYLE FORMAN

Vertaald door Willeke Lempens

moon

Eerste druk 2009
Vierde druk 2014

© 2014 Moon, Amsterdam
Tekst © 2009 Gayle Forman
Oorspronkelijke titel *If I Stay*
Oorspronkelijk uitgegeven bij Dutton Books, een onderdeel van Penguin Group (USA) Inc.
Nederlandse vertaling © 2009 Willeke Lempens
Omslagbeeld Motion Picture Artwork © 2014 Warner Bros. Ent. and Metro-Goldwyn-Mayer Pictures Inc.
All rights reserved.
Omslagontwerp Baqap
Illustratie vlinder Nanja Toebak
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2171 6
ISBN 978 90 488 2172 3 (e-book)
NUR 285

www.gayleforman.com
www.ifistay.com
www.uitgeverijmoon.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv



Voor Nick
Eindelijk... voor altijd



07.09

Iedereen denkt dat het door de sneeuw kwam. En waarschijnlijk is dat ook zo.

Toen ik vanochtend wakker werd, lag er een dun wit laagje over onze voortuin. Nog geen drie centimeter dik, maar in dit deel van Oregon brengt zo iets alles al tot stilstand, terwijl de enige sneeuwruimer van de gemeente aan de slag gaat om de wegen schoon te vegen. Het is maar natte sneeuw die naar beneden komt – drup, drup, drup – niet eens de bevroren variant.

Maar, genoeg om de scholen dicht te gooien.

Mijn broertje Teddy slaakt een soort oorlogskreet als de radio deze maatregel aankondigt. ‘Sneeuwvrij!’ brult hij. ‘Kom pap, gaan we een sneeuwpop maken!’

Pap klopt glimlachend op zijn pijp. Die rookt hij nog maar pas. Het is een van de voortvloeisels van de jaren tachtig-*The Cosby Show*-bevlieging waar hij sinds kort aan lijdt. Zo draagt hij tegenwoordig ook vlinderdasjes. Ik ben er nog niet uit of hij dat doet omdat hij het mooi vindt, of om te stangen. Of dit zijn manier is om te be-

klemtonen dat hij eens punker was en nu leraar Engels op een middelbare school, of dat het feit dat hij leraar is geworden hem werkelijk heeft teruggeworpen in de tijd. Maar ik hou wel van de geur van zijn pijptabak. Die is zoet en rokerig en doet me altijd denken aan de winter en houtkachels.

‘Dat mag je best proberen,’ zegt hij tegen Teddy, ‘maar dat spul plakt nog amper op het wegdek. Misschien moet je eerder denken aan een sneeuwklipper...’

Ik zie dat mijn vader in zijn sas is. Amper drie centimeter sneeuw betekent dat alle scholen in de hele gemeente sluiten – inclusief mijn middelbare school en de school waar hij lesgeeft. Dus heeft hij ook onverwacht een snipperdag.

Mijn moeder, die in de stad bij een reisbureau werkt, zet de radio uit en schenkt nog een kop koffie in. ‘Nou, als jullie allemaal spijbelen, ga ik ook niet werken, hoor. Dat zou niet eerlijk zijn.’ En ze pakt de telefoon.

Als ze weer heeft neergelegd, kijkt ze ons aan en zegt: ‘Zal ik een ontbijtje voor jullie maken?’

Pap en ik proesten het uit. Mam kan alleen cornflakes en geroosterd brood maken; pap is de kok van ons gezin.

Maar mam doet alsof ze niets heeft gemerkt en zoekt in de voorraadkast naar een pak meel. ‘Ach, kom op, zo moeilijk kan dat toch niet zijn? Wie heeft er zin in pannenkoeken?’

‘Ikke, ikke!’ gilt Teddy. ‘Mogen er dan ook stukjes chocola in?’

‘Ik zou niet weten waarom niet,’ antwoordt mam.

‘Jaaaa!’ gilt Teddy, wild maaiend met zijn armen.

‘Jij hebt veel te veel energie voor zo vroeg op de dag,’ zeg

ik plagerig. Dan draai ik me naar mijn moeder. ‘Misschien moet je hem niet meer zoveel koffie geven.’

‘Ik heb hem al op cafeïnevrije gezet,’ kaatst mam terug. ‘Hij is gewoon uitgelaten van zichzelf.’

‘Nou, als je mij maar niet op cafeïnevrije zet,’ zeg ik.

‘Welnee, dat zou kindermishandeling zijn,’ zegt pap.

Mam geeft me een dampende mok aan, plus de krant. ‘D’r staat een mooie foto van je vriendje in,’ zegt ze.

‘Een foto? Echt?’

‘Ja. Veel meer hebben we hier sinds de zomer niet van hem gezien,’ zegt mam, me van opzij met één opgetrokken wenkbrauw aankijkend – haar versie van een onderzoekende blik.

‘Ik weet het,’ zeg ik, waarna ik ongewild zucht. Adams band, Shooting Star, zit enorm in de lift. Wat natuurlijk fantastisch is – meestal dan.

‘Ach, roem... het is gewoon niet aan de jeugd besteed,’ zegt pap. Maar hij lacht erbij. Ik weet dat hij het geweldig voor Adam vindt; zelfs trots op hem is.

Ik blader vlug door naar de dagagenda. Er staat een piepklein stukje over Shooting Star, met een nog kleiner fotootje van hun vieren – naast een ellenlang artikel over Bikini, met een gigantische foto van hun leadzangeres, de punkrockdiva Brooke Vega. In het stukje staat eigenlijk niet meer dan dat tijdens Bikini’s landelijke tournee, het voorprogramma in de regio Portland zal worden verzorgd door de lokale band Shooting Star. Helemaal niets over het in-mijn-ogen-stukken-belangrijker feit dat Shooting Star gisteravond de hoofdact was in een (volgens het sms’je dat Adam me rond middernacht stuurde) compleet uitverkochte club in Seattle.

‘Ga jij er vanavond naartoe?’ vraagt pap.

‘Was ik wel van plan, ja. Als niet de hele staat op slot gaat vanwege die sneeuw...’

‘Ja, het is al bijna een sneeuwstorm,’ zegt pap, wijzend naar een naar beneden dwarrelend sneeuwvlokje.

‘Maar ik moet eigenlijk ook repeteren met een pianist van het conservatorium die professor Christie voor me heeft opgeduikeld.’

Professor Christie, een gepensioneerde muziekdocente van de universiteit die al een paar jaar met me werkt, is altijd op zoek naar slachtoffers om mee samen te spelen. *Houdt je scherp, zodat je die snobs van Juilliard kunt laten zien hoe het werkelijk moet*, zegt ze altijd.

Ik ben nog niet officieel aangenomen op Juilliard, maar mijn auditie ging extreem goed. De Bach-suite en het stuk van Sjostakovitsj vloeiden uit mijn vingers als nooit tevoren – alsof ze verlengstukken van mijn strijkstok en snaren waren. Toen ik klaar was, hijgde ik gewoon en mijn benen trilden, doordat ik ze zo stijf tegen mijn cello had gedrukt. Een van de juryleden applaudisseerde kort, wat vast niet vaak gebeurt. Toen ik naar buiten schuifelde zei datzelfde jurylid tegen me dat het lang geleden was dat ze hier een ‘echte boerenmeid uit Oregon’ hadden gehad. Volgens professor Christie betekende dat vast dat ik werd toegelaten; ik was daar zelf nog niet zo zeker van.

Ik weet zelfs nu nog niet honderd procent zeker of ik wel naar Juilliard wil. Want net als Shooting Stars bliksemcarrière, zal mijn toelating tot Juilliard – áls die er komt – allerlei complicaties met zich meebrengen. Of beter: de complicaties vergroten die de laatste paar maanden al de kop hebben opgestoken.

‘Ik neem nog wat koffie. Nog meer liefhebbers?’ vraagt mam, zwaaiend met onze ouderwetse percolator boven mijn hoofd.

Ik snuif de koffiegneur op – die volle, donkere, vettige Franse melange die wij het liefst drinken. Van het aroma alleen kikker ik al op. ‘Ik zit erover te denken nog even terug in bed te kruipen,’ zeg ik. ‘Mijn cello is immers op school, dus ik kan niet eens studeren.’

‘Niet studeren? Een heel etmaal lang? O bedaar, bedaar, mijn arme hart,’ roept mam theatraal. Hoewel zij klassieke muziek door de jaren heen is gaan waarderen – *Het is net zoiets als het leren eten van stinkkaas!* – is ze een niet-altijd-even-enthousiast toehoorder van veel van mijn marathonoefensessies.

Dan hoor ik een ‘knal’, gevolgd door een ‘boem’ van boven: Teddy is achter zijn drumstel gekropen. Het drumstel dat vroeger van pap was – toen die nog in een ‘beroemd-in-de-stad-volkomen-onbekend-in-de-rest-van-het-land’-bandje zat en in een platenzaak werkte.

Pap grijnst breed bij het horen van die herrie. Ik voel een bekende steek in mijn hart. Ik weet dat het stom is, maar ik vraag me nog steeds af of hij het niet jammer vindt dat ik geen rockgriet ben geworden. Dat was ooit wel de bedoeling. Maar toen, in de derde klas, voelde ik me tijdens de muziekles ineens hevig aangetrokken door de cello – die ik er bijna menselijk vond uitzien; alsof hij geheimen te vertellen had. Dus wilde ik er per se op leren spelen. Dat is nu bijna tien jaar geleden en ik heb er nog steeds niet genoeg van.

‘Nou, dat terug naar bed gaan, kun je dus wel vergeten,’ roept mam boven Teddy’s kabaal uit.

‘Ach, kijk nou: de sneeuw begint alweer te smelten,’ zegt pap en lurkt aan zijn pijp.

Ik loop naar de achterdeur en gluur naar buiten. Een streepje zonlicht piept door de wolken heen. Ik hoor het gedruppel van smeltend ijs. Ik sluit de deur en ga weer aan tafel zitten. ‘Mmm, ik geloof dat de gemeente wat al te rap heeft gereageerd,’ zeg ik.

‘Misschien. Maar ze kunnen de scholen nu niet weer opengooien. De teerling is geworpen, hoor, ik heb al gebeld voor een snipperdag,’ zegt mam.

‘Inderdaad. Dus laten we dan ook maar profiteren van dit onverwachte presentje en ergens naartoe gaan,’ zegt pap. ‘Een eindje rijden, naar Henry en Willow bijvoorbeeld?’

Henry en Willow zijn oude muziekvrienden van mijn ouders, die zich pas sinds ze een kind hebben als echte volwassenen gedragen. Ze wonen in een grote oude boerderij. Henry doet iets met internet vanuit zijn tot kantoor verbouwde schuur, Willow werkt in een ziekenhuis in de buurt. Ze hebben pas een dochtertje gekregen. En dat is de ware reden dat pap en mam bij hun langs willen. Teddy is net acht geworden, ik ben zeventien, dus zijn wij allang voorbij dat zuremelkluchtstadium dat volwassenen zo vertedert.

‘Ja! Dan zouden we op de terugweg even bij BookBarn kunnen stoppen,’ zegt mam, alsof ze mij daarmee moet overhalen. BookBarn is een gigantische, stoffige zaak in tweedehandsboeken, met achterin een voorraad klassieke lp’s voor een kwartje, waar niemand interesse in lijkt te hebben behalve ik. Ik heb er een hele stapel van onder mijn bed liggen – een verzameling klassieke muziek is niet iets waar je graag mee te koop loopt.

Ik heb ze wel ooit aan Adam laten zien, maar pas toen

we al vijf maanden met elkaar gingen. Ik had gedacht dat hij me zou uitlachen, die coole kerel met zijn opgerolde spijkerbroek, zwarte enkellaarzen, versleten punkshirts en subtiele tatoeages. Absoluut niet het type dat je bij iemand als ik zou verwachten, dus. Wat dan ook de reden was dat ik, toen ik hem twee jaar geleden op de muziekafdeling van school voor het eerst naar me zag gluren, ervan overtuigd was dat hij me voor de gek hield en hem daarom lange tijd probeerde te ontlopen. Maar goed, Adam lachte me dus niet uit, onder zijn eigen bed bleek namelijk een stoffige verzameling punk-lp's te liggen...

‘En bij opa en oma gaan eten,’ zegt pap, zijn hand al uitstekend naar de telefoon. ‘Niet te laat, zodat jij ruim op tijd terug bent voor Portland,’ voegt hij eraan toe, terwijl hij het nummer intoetst.

‘Ik ben vóór!’ zeg ik. En dat is niet vanwege de lokkende BookBarn, het feit dat Adam toch op tournee is of mijn beste vriendin Kim het te druk heeft met haar werk voor het jaarboek. Het heeft ook niets te maken met het feit dat mijn cello op school staat en ik thuis alleen maar wat tv zou kunnen kijken of liggen pitten. Nee, ik ga echt liever met mijn familie op stap. Da's nóg zoiets waar je liever niet mee te koop loopt, maar ook dát begrijpt Adam volkomen.

‘Teddy!’ roept pap naar boven. ‘Kleed je gauw aan, we gaan op avontuur!’

Teddy sluit zijn drumsolo met een paar kletterende bekenslagen af. Nog geen minuut later stormt hij in vol ornaat de keuken binnen, alsof hij zich heeft aangekleed terwijl hij de steile houten trap van ons tochtige victoriaanse huis afliep. ‘School's out for summer...’ zingt hij.

‘Alice Cooper?’ roept pap uit. ‘Heb je nou echt geen grenzen meer? Zing dan op zijn minst iets van The Ramones!’

‘School’s out forever,’ zingt Teddy over paps protest heen.

‘Onze eeuwige optimist,’ zeg ik.

Mam lacht en zet een bord vol enigszins verbrande pannenkoeken op de keukentafel. ‘Hier, gezinnetje-van-me, tast toe!’



08.17

We kruipen in de auto – een roestige Buick die al oud was toen we hem na de geboorte van Teddy van opa kregen. Pap en mam vragen of ik soms wil rijden, maar ik sla hun aanbod af. Dus laat pap zich achter het stuur glijden. Hij houdt tegenwoordig van autorijden, nadat hij jaren koppig heeft geweigerd zijn rijbewijs te halen. Hij bleef alles maar op zijn motor doen. Toen hij nog in de muziek zat, betekende deze banvloek op de auto voor zijn medebandleiden dat zij op tournee altijd moesten rijden. Daarover werd nogal eens met de ogen gerold. Mijn moeder deed nog wel meer: zij viel mijn vader er keer op keer over lastig, probeerde het met gevele of gilde gewoon tegen hem dat hij hoognodig zijn rijbewijs moest halen. Maar mijn vader hield stug vol dat hij meer van pedalen hield. ‘Nou, dan kun je maar beter eens gaan sleutelen aan een motor waar we met ons drietjes op kunnen én die een heel gezin beschermt tegen de regen,’ eiste mam op een keer. Waarop pap lachend riep dat hij daar beslist achteraan ging.

Maar toen mam zwanger raakte van Teddy, zette ze haar

hakken echt in het zand. *Genoeg!* zei ze. En pap leek te begrijpen dat er werkelijk iets was veranderd. Hij hield op met tegenstribbelen en haalde zijn rijbewijs. Bovendien ging hij terug naar school en haalde zijn onderwijsbevoegdheid. Blijkbaar was het met één kind niet zo erg om stil te blijven staan in je ontwikkeling; met twee was het echt tijd om volwassen te worden. Tijd voor een vlinderdasje dus.

Hij draagt er vanochtend ook eentje, bij een vlekkerig colbert en tweedehands herenschoenen. ‘Zo, jij bent helemaal klaar voor de sneeuw, zie ik wel,’ zeg ik.

‘Ja, ik ben net de postbode,’ antwoordt pap, terwijl hij de sneeuw van de auto schraapt met een van Teddy’s plastic dino’s die overal in het gras liggen. ‘Noch regen, noch hagel, noch anderhalve centimeter sneeuw dwingt mij me te kleden als een houthakker.’

‘Hé, ik ben van een houthakkersgeslacht, hoor,’ waarschuwt mam. ‘Hier wordt niet gespot met de arme blanke woudloper.’

‘Ik zou niet durven,’ zegt pap. ‘Het was maar een metafoor.’

Hij moet de contactsleutel een paar maal omdraaien, voordat de auto rochelend tot leven komt. Zoals altijd volgt er dan eerst de strijd om de radio. Mam wil NPR, pap Frank Sinatra, Teddy SpongeBob SquarePants en ik de klassiekemuziekzender. Maar omdat ik weet dat ik de enige klassiek liefhebber van ons gezin ben, ben ik bereid tot een compromis: Shooting Star.

Pap werpt zich op als scheidsrechter. ‘Aangezien er vandaag geen school is, moeten we wel even naar het journaal luisteren, om te voorkomen dat we ignoramici worden...’

‘Ik geloof dat dat gewoon “ignoramus” is, hoor,’ onderbreekt mam hem.

Pap rolt met zijn ogen, legt zijn hand op die van mam en schraapt dan, op zo’n typische schoolmeestersmanier, zijn keel. ‘Ergo, eerst NPR, daarna klassiek. Maar Teddy, jou zullen we daar niet mee kwellen: jij mag de discman,’ zegt pap en begint te rommelen aan de draagbare cd-speler die hij op de autoradio heeft aangesloten. ‘Maar geen Alice Cooper in mijn auto. Dat verbied ik.’ Hij zoekt in het handschoenenkastje. ‘Wat dacht je van... Jonathan Richman?’

‘Ik wil SpongeBob. Die zit er nog in!’ roept Teddy, op en neer wippend en wijzend naar de discman. Die in stroop gedrenkte chocoladepannenkoeken hebben zijn hyperactiviteit alleen maar versterkt.

‘Zoon, je breekt mijn hart,’ grapt pap. Teddy en ik zijn allebei opgevoed met de duffe deuntjes van Jonathan Richman, de muzikale schutspatroon van onze ouders.

Als de muziek eindelijk geregeld is, rijden we weg. Er ligt hier en daar wat sneeuw op het wegdek, maar voor het overgrote deel is het alleen maar nat. Maar ja, we zijn hier in Oregon, de wegen zijn hier altijd nat. Mam grapte altijd dat de mensen pas in de problemen raakten als de weg dróóg was. ‘Dan worden ze vrijmoedig, slaan ze alle waarschuwingen in de wind en rijden als een idioot. En de politie lacht in haar vuistje en schrijft de hele dag bonnen voor te hard rijden uit.’

Ik leg mijn hoofd tegen het zijraam en kijk naar het voorbijrazende landschap: een schitterend schouwspel van donkergroene sparren bestrooid met sneeuw, kronkelige witte mistlierten en dikke donkergrijze onweerswolken

boven ons. Het is warm in de auto, de ramen beslaan. Ik krabbel wat in de condens.

Als het nieuws voorbij is, zoeken we de klassieke zender op. Ik hoor de eerste paar maten van Beethovens Cellosonate nr. 3 – toevallig net het stuk dat ik vanmiddag zou repeteren. Dat moet een soort kosmisch toeval zijn. Ik concentreer me op de noten en stel me voor dat ik ze zelf speel. Ik ben blij met deze kans om toch een beetje te studeren. Ik voel me gelukkig in deze warme auto, met mijn sonate en mijn familie. Ik sluit mijn ogen.

Je zou niet verwachten dat de radio het na zoiets nog doet. Toch is het zo.

De auto is compleet opengereten. Een botsing met een viertons pick-uptruck die zich met honderd kilometer per uur recht in de passagierszijde boort, heeft ongeveer het effect van een atoombom. De portieren zijn er afgerukt, de passagiersstoel is door het raampje aan de chauffeurskant geperst, het chassis is omgeklapt en dwars over het wegdek gestuiterd en de motor is in stukken gereten alsof hij was gemaakt van spinrag. Banden en wieloppen zijn diep het bos in geslingerd en delen van de benzinetank zijn in brand gevlogen, zodat er nu overal vlammetjes aan het natte wegdek likken.

En wat een kabaal was het! Een symfonie van gekraak, een koor van geknars, een aria van geknal, uiteindelijk gevolgd door het droeve geklap van metaal tegen zacht hout. Toen pas werd het stil – op Beethovens Cellosonate na, die nog steeds klinkt. Op de een of andere manier weet de autoradio nog ergens stroom vandaan te halen en zendt Beethoven de (opnieuw) stille februariochtend in.

In eerste instantie denk ik nog dat er niets aan de hand is. Om te beginnen kan ik Beethoven dus nog horen. Daarnaast is er het niet te verwaarlozen feit dat ik in een greppel langs de kant van de weg sta. En als ik naar beneden kijk, zien het spijkerrokje, de trui en de zwarte hoge schoenen die ik vanochtend heb aangetrokken, er nog net zo uit als toen we vertrokken.

Ik klim op het talud om onze auto beter te bekijken. Je kunt het zelfs geen auto meer noemen! Het is nog slechts een metalen skelet – zonder stoelen, zonder passagiers. Wat betekent dat de rest van mijn familie net als ik eruit moet zijn geslingerd.

Ik veeg mijn handen af aan mijn rok en loop de weg op om ze te zoeken.

Mijn vader is de eerste die ik zie. Zelfs van een paar meter afstand herken ik de pijpvorm in de zak van zijn jasje. ‘Pap!’ roep ik. Terwijl ik naar hem toe loop, wordt het glibberig onder mijn voeten. Ik zie grijzige brokjes liggen, van iets dat eruitziet als bloemkool. Ik weet meteen wat het is, maar leg niet meteen de link tussen dit droge feit en mijn vader. Ik moet ineens denken aan zo’n nieuwsbericht over een tornado of brand, die het ene huis verwoest en dat van de burens volledig intact laat. Er liggen stukjes van mijn vaders hersenen op het asfalt... Maar zijn pijp zit nog gewoon in zijn linkerborstzak.

Daarna vind ik mijn moeder. Bij haar is nauwelijks bloed te zien, maar haar lippen zijn al blauw en het wit van haar ogen is helemaal rood, als een monster uit een goedkope griezelfilm – totaal onwerkelijk. En dat beeld van haar, als de een of andere absurde zombie, doet de paniek opeens als een dulle kolibrie door mijn lichaam suizen.

Teddy! Ik moet Teddy zien te vinden! Waar is hij? Ik draai me om, ineens totaal buiten zinnen – net als die keer dat ik hem in de supermarkt een paar minuten kwijt was. Ik was ervan overtuigd geweest dat hij was gekidnapt. Maar natuurlijk bleek hij alleen maar te zijn weggedwaald naar de gang met het snoep. Toen ik hem uiteindelijk vond, wist ik niet of ik hem moest knuffelen of uitfoeteren.

Ik ren terug naar de greppel waar ik net uit ben gekropen. Ik zie er een hand uit steken. ‘Teddy! Hier ben ik!’ roep ik. ‘Steek je hand omhoog. Dan trek ik je eruit.’ Maar als ik dichterbij kom, zie ik iets glinsteren: een zilveren armband met een piepklein cellootje en een gitaartje eraan. Die heb ik voor mijn zeventiende verjaardag van Adam gekregen; dat is mijn armband. Die ik vanochtend omhad. Ik kijk naar beneden, naar mijn pols. Ik heb hem nog stééds om!

Ik schuifel nog wat dichterbij. Ik weet nu dat het niet Teddy is die daar ligt, maar ikzelf. Bloed uit mijn borstkas is door mijn hemdje, rok en trui heen gesijpeld en vormt verfdruppelachtige plasjes in de maagdelijke sneeuw. Een van mijn benen ligt raar krom. Het vel en de spieren zijn er deels afgepeld; ik zie witte stukjes bot. Mijn ogen zijn gesloten, mijn donkerbruine haar is nat en roestbruin van het bloed.

Ik draai me met een ruk om. Dit klopt niet. Dit kan niet waar zijn. Wij zijn een gezin. We gingen gewoon een ritje maken. Dit is niet echt! Ik moet in de auto in slaap gevallen zijn. *Nee, stop! Hou op, alsjeblieft. Word wakker!* gil ik hardop. Het is koud dus mijn adem zou wolkjes moeten vormen. Maar dat doet hij niet. Ik kijk naar mijn arm – die er prima uitziet, niet besmeurd met bloed of viezigheid – en knijp erin, zo hard als ik kan.

Ik voel helemaal niets.

Ik heb zo vaak nachtmerries gehad – ‘help-ik-val’-nachtmerries, ‘ik-speel-een-cellorecital-maar-ken-de-muziek-niet’-nachtmerries, ‘het-is-uit-met-Adam’-nachtmerries – maar tot nu toe was ik dan altijd in staat mezelf op een gegeven moment te dwingen mijn ogen te openen en mijn hoofd op te tillen, om die horrorfilm achter mijn gesloten oogleden te stoppen.

Ik probeer het nog een keer. *Wakker worden!* schreeuw ik. *Word nou wakker! Wordwakkerwordwakkerwordwakker!* Maar het lukt me niet. Ik reageer niet.

Dan hoor ik opeens iets. Muziek. Ik hoor de muziek nog steeds! Dus concentreer ik me daar maar op. En speel de noten van Beethovens Cellosonate nr. 3 met mijn vingers na, zoals ik zo vaak doe bij het beluisteren van de stukken waaraan ik werk. Adam noemt dat ‘luchtcello spelen’ en zegt dat hij dolgraag eens een duet met me zou doen – hij op luchtgitaar, ik op luchtcello. *En aan het eind slaan we dan onze instrumenten aan gort*, grapt hij dan. *Ik weet zeker dat jou dat wel wat lijkt.*

Ik speel door, richt me alleen op de muziek... totdat ook het laatste beetje leven in de auto wegsterft en de muziek met zich meeneemt.

Niet lang daarna komen de sirenes.